

РЕШЕНИЕ

№ 199

гр. София, 09.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 10.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **12180** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203-207 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

В Административен съд София-град е депозирана искова молба вх. 30866/15.10.2019г. с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, предявена от [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя К. Г., чрез пълномощник адв. И., срещу Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, с която се претендира обезщетение за имуществени вреди в размер на 1 320 лв., съставляващи заплатени адвокатски възнаграждения за обжалване на три наказателни постановления № 42-0001665/14.09.2016г., № 42-0001653/13.09.2016г. и № 42-0001652/13.09.2016г., издадени от главен инспектор в Областен отдел „Автомобилна администрация“.

По искова молба вх. 30866/15.10.2019г., предявена от [фирма], е образувано адм. дело № 11682/2019г. по описа на Административен съд София-град.

С определение от 21.10.2019г. по адм. дело № 11682/2019г. съдът е разделил производството по искова молба с вх. № 30866/15.10.2019г., предявена от [фирма], ЕИК[ЕИК], като за разглеждане по адм. дело № 11682/2019г. е оставена исковата молба, в частта, с която се претендира обезщетение за имуществени вреди в размер на 440 лв., съставляващи заплатено адвокатско възнаграждение за обжалване на наказателно постановление № 42-0001665/14.09.2016г., издадено от главен инспектор в Областен отдел „Автомобилна администрация“.

По искова молба с вх. № 30866/15.10.2019г., предявена от [фирма], в частта за претендирани имуществени вреди, съставляващи заплатени адвокатски възнаграждения за обжалване на наказателни постановления № 42-0001653/13.09.2016г. и № 42-0001652/13.09.2016г., издадени от главен инспектор в Областен отдел „Автомобилна администрация“, са образувани отделни производства. Предмет на настоящото производство е исковата молба, подадена от [фирма], представлявано от управителя К. Р. Г., чрез пълномощник адв. Д. И., против Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ (ИА „АА“), в частта, с която се претендира присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 440 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение по НАХД № 19457/2016г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 23-ти състав във връзка с обжалване на наказателно постановление № 42-0001653/13.09.2016г., издадено от главен инспектор в ОО „Автомобилна администрация“, ведно със законната лихва върху сумата, считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

В съдебно заседание процесуалният представител на ищеца поддържа исковата молба по основание и размер, като моли съдът да я уважи. Претендира разноски.

Ответникът - Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, чрез процесуален представител юрк. П., депозира писмен отговор на исковата молба по реда на чл. 131, ал. 1 от ГПК, с който оспорва иска като неоснователен и недоказан. Счита, че по отношение на разноските за настоящото производство следва да намери приложение чл. 78, ал. 2 от ГПК. За съдебно заседание не се явява процесуален представител на ответника.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че исковата молба е основателна за сумата от 300 лв.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Производството по НАХД № 19457/2016г. по описа на СРС е образувано по жалба на [фирма], чрез пълномощник адв. Д. И., против Наказателно постановление № 42-0001653/13.09.2016г., издадено от главен инспектор в ОО „Автомобилна администрация“, с което на основание чл. 98, ал. 4, т. 1 от Закона за автомобилните превози /ЗАВП/ на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лв. за нарушение на чл. 14, ал. 1 от Наредба № 41/04.08.2008г. на Министерство на транспорта.

По делото /л. 18 по н.а.х.д. № 19457/2016г. по описа на СРС/ е приложен заверен препис на договор за правна защита и съдействие, сключен на 07.03.2017г., между [фирма], представлявано от управителя К. Г., и адв. Д. П., с предмет: правна защита и съдействие, изразяващи се в представителство и защита по НАХД № 19457/2016, Софийски районен съд, 23 състав. Договорено е адвокатско възнаграждение в размер на 440 /четиристотин и четиридесет/ лв., като е отбелязано, че са платени в брой при подписване на настоящия договор. Пълномощникът на дружеството е изготвил жалбата срещу наказателното постановление, депозирал е молба-искане от 09.03.2017г., с която е взел становище по събрания доказателствен материал и е направил доказателствени искания, представлявал е дружеството в о.с.з. на 13.03.2017г., както и е депозирал молба от 12.06.2017г., в която е изложил съображения по съществото на спора.

С решение /без номер и дата/, постановено по н.а.х.д. № 19457/2016г. по описа на

Софийския районен съд, е отменено Наказателно постановление № 42-0001653/13.09.2016г., издадено от главен инспектор в ОО „Автомобилна администрация“. Решението не е обжалвано и е влязло в сила на 14.07.2017г., съгласно представен към исковата молба заверен препис от същото.

При така установената фактическа обстановка, съдът обосновава следните правни изводи:

Предявеният иск е процесуално допустим, тъй като е подаден от страна, която има правен интерес от водене на настоящото производство, а ответникът е пасивно легитимиран по претенцията. Пасивната процесуална правоспособност по исковете за обезщетения по ЗОДОВ е ограничена от разпоредбата на чл. 205 от АПК във вр. с чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ, която предвижда, че искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ е юридическо лице /чл. 2, ал. 1 от Устройствен правилник на ИА „АА“/, поради което искът е предявен срещу пасивно процесуално легитимиран ответник.

След като са наведени твърдения за причинена вреда на ищеца, която е в причинна връзка с отменено по съдебен ред наказателно постановление, е налице спор по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за вреди от административна дейност, който е подсъден на административните съдилища /Тълкувателно постановление № 2/19.05.2015г. по т.дело № 2/2014г. на ВКС и ВАС на РБ/.

Разгледан по същество искът е основателен по следните съображения:

По аргумент от чл. 154, ал. 1 от ГПК вр. чл. 144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Разпоредбата урежда фактическия състав, при осъществяването на който възниква правото на обезщетение за вреди, включващ следните елементи: незаконен акт, действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност; вреда; причинна връзка между вредата и акта, действието и/или бездействието. При липсата на който и да е от тези елементи, отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ не може да бъде реализирана.

Ищецът обосновава своята претенция за обезщетение с твърдението, че вредите са му причинени от незаконосъобразно издадено наказателно постановление, което е отменено по съдебен ред с влязъл в законна сила съдебен акт.

Съдът приема, че предявеният иск е безспорно доказан по основание и размер.

В случая е издадено наказателно постановление, което е отменено по съдебен ред от въззивната инстанция. Налице е имуществена вреда - неблагоприятно изменение в имуществената сфера на ищеца в заявения с ИМ размер на 440 лева, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение по НАХД № 19457/2016г. на СРС. Ищецът не би разходвал тези средства, ако не беше издадено наказателното постановление, за обжалването на което е ангажирал квалифициран защитник. Адвокатската защита се явява нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора. Тази вреда действително е пряк и непосредствен резултат от издаденото и отменено по

съдебен ред НП /Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на ВАС по т. д. № 2/2016 г., ОСС, I и II колегия/.

За установяване на действително претърпените от ищеца вреди съдът е изискал НАХД № 19457/2016г. по описа на СРС. В кориците на делото /л. 18 от НАХД № 19457/2016г./ е приложен договор за правна защита и съдействие, съгласно който за процесуално представителство по НАХД № 19457/2016г. е договорено адвокатско възнаграждение в размер на 440 лв., като е отбелязано, че са платени в брой при подписване на настоящия договор. Договорът за правна помощ е частен свидетелстващ документ, който при липсата на основания, поставящи под съмнение неговата доказателствена стойност, следва да бъде ценен като достоверен източник на данни за връзката между него и извършеното от клиента плащане на сумата на адвокатския хонорар.

Заплатеното адвокатско възнаграждение по НАХД № 19457/2016г. по описа на СРС е в минимален размер /440 лв./ съгласно чл. 18, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати обезщетение за претърпените от ищеца имуществени вреди в размер на 440 лв. ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

Съдът не споделя тезата на ответника, че е налице хипотезата на чл. 78, ал. 2 от ГПК, поради което разноските следва да бъдат възложени в тежест на ищеца. За да се възложат съдебните разноски върху ищеца, независимо от уважаването на исковата му претенция, нормата на чл. 78, ал. 2 от ГПК предвижда наличието на две, кумулативно изискуеми материалноправни предпоставки: ответникът с поведението си да не е дал повод за завеждане на делото и да е признал иска. В случая и двете предпоставки не са доказани. С отговора на исковата молба ответникът не е признал иска, а само е посочил, че ищецът не е направил опит за извънсъдебно уреждане на претенцията си. Освен това, ответникът с поведението си е дал повод за завеждане на делото, тъй като в периода от узнаване за исковата молба до датата на постановяване на съдебното решение, той е можел да предложи на ищеца споразумение, но не го е сторил. Можел е да покани ищеца да му плати претендираната сума - на каса, по банков път или по друг, предвиден в закона начин, каквито действия не са установени. Дори самото признание на иска /в случая такова не е направено/, без по-нататъшни действия по реално заплащане на сумата, не е основание при уважаване на иска съдебните разноски да се възложат на ищеца, а не на ответника, както повелява специалната разпоредба на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ. Освен признанието на иска, за освобождаване на ответника от дължимите разноски е необходимо и реално заплащане на исковата сума на ищеца, каквото плащане в хода на съдебното производство не е извършено. Следователно разпоредбата на чл. 78, ал. 2 от ГПК не може да намери приложение в случая. Приложима е нормата на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, съгласно която ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

/В този смисъл Определение № 3627/21.03.2018 г. на ВАС по адм. д. № 2643/2018 г., III отд., Определение № 3983 от 28.03.2018 г. на ВАС по адм. д. № 3647/2018 г., III отд., решение № 7871 от 27.05.2019г. на ВАС по адм. д. № 14606/2018 г., III отд./

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ основателна се явява претенцията на ищеца да му бъдат присъдени направените по делото разноски. Ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноски в размер на 350 лв., от които 50 лв. държавна такса и 300 лв. заплатено адвокатско възнаграждение. Воден от горното и на основание чл. 203 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 27-ми състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на [фирма] ЕИК[ЕИК], сумата от 440 (четиристотин и четиридесет) лева, представляваща обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за претърпени имуществени вреди - заплатено адвокатско възнаграждение по НАХД № 19457/2016г. по описа на СРС, причинени от отменено по съдебен ред Наказателно постановление № 42-0001653/13.09.2016г., издадено от главен инспектор в ОО „Автомобилна администрация“, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на [фирма] ЕИК[ЕИК] направените по делото разноски в размер на 350 (триста и петдесет) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: